

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/23/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617202266
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5617202266.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Q. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/X, XXX XX L. M., o zaplatenie sumy 1.720,09 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 21Csp/53/2017-51 zo dňa 14.09.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 21Csp/53/2017-51 zo dňa 14.09.2017 v druhej vete výroku, v ktorej súd žalobu vo zvyšku zamietol a v tretej vete výroku o trovách konania, p o t v r d z u j e .

Žalovaný n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Vo zvyšnej časti (veta prvá výroku) z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 21Csp/53/2017-51 zo dňa 14.09.2017 n e d o t k n u t ý .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.208,48 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.208,48 Eur od 21.02.2017 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (veta prvá výroku). Vo zvyšku žalobu zamietol (veta druhá výroku). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40,52 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah na základe úverovej zmluvy uzavretej dňa 11.05.2015 podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Na základe uvedenej zmluvy žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 2.000,00 Eur, pričom žalovaný porušil svoju povinnosť splácať úver spolu s úrokom dohodnutým spôsobom.

3. Predmetná zmluva uzavretá medzi stranami neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. I/ zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého bol povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere údaj o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účel jeho splatenia. Z obsahu predloženej zmluvy je zrejmé, že žalobca vymedzil výšku úveru, vrátane ročnej percentuálnej miery nákladov, priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov, ako aj výšky úrokovej sadzby. Výška splátky úveru predstavovala 41,72 Eur, avšak daná suma nie je členená v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. I/ zákona č. 129/2010. Zmluva teda neobsahovala priamo v texte štruktúrované spresnenie jednotlivých zložiek danej splátky, a to rozčlenenie na istinu, poplatky a úroky. Uvedený nedostatok zákon č. 129/2010 Z. z. sankcionuje tým, že takýto spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/). Akýkoľvek

odkaz na všeobecné obchodné podmienky nemohol súd akceptovať, pretože tieto neboli podpísané zmluvnými stranami (§ 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch).

4. Vychádzajúc z uvedeného tak bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi len istinu úveru v sume 1.208,48 Eur, ktorá predstavuje rozdiel poskytnutej výšky úveru v sume 2.000,00 Eur a doposiaľ žalovaným splatenou sumou 791,52 Eur.

5. Žalobca zároveň požadoval priznať úroky z omeškania, ktoré mu súd priznal v súlade s ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. vo výške uvedenej vo výroku rozsudku.

6. Na základe vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie vo zvyšku uplatneného nároku žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

7. V tejto súvislosti považoval okresný súd vzhľadom na obsah rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 venovať pozornosť argumentácii tejto súdnej authority, a to v kontexte naznačeného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. Predovšetkým bolo nevyhnutné posúdiť, či závery prijaté Súdnym dvorom EÚ vo vzťahu k otázke štruktúry splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere možno aplikovať na danú vec.

8. Súdny dvor na základe prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská streda okrem iného v rozhodnutí uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice (pozn. Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

9. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

10. Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

11. Niet žiadnych pochybností, o tom, že slovenský zákon ide nad rámec smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica č. 2008/48/ES, (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“ (§ 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 11. 05. 2015). K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov.

12. Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdnym dvorom EÚ. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje nasledovne:

- musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice,
- musí ísť o výklad za použitia vnútroštátnym poriadkom aprobovaných výkladových metód (jazykovým logicky, systematickým, historickým, teleologickým výklad),
- nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady.

13. Súdny dvor medzi nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že "povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená

všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva".

14. Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by vnútroštátny súd po rozsudku Súdneho dvora EÚ C 42-15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by "zlomil" vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem.

15. Žiada sa uviesť, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/642/2014, rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013, sp. zn. 6Co/30/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/21/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/243/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/47/2015) a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu. Na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so smernicou, by bolo potrebné zákon č. 129/2010 Z. z. novelizovať a zosúladiť s textom smernice, inak by sa jednalo o výklad práva contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

16. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2, a § 262 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z toho, že žalobca dosiahol úspech v rozsahu 70,26%, žalovaný úspech v rozsahu 29,74%, z čoho vyplýva čistý úspech žalobcu v rozsahu 40,52%. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník.

17. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny v zamietajúcej časti a vyhovenia žalobe v celom rozsahu. Súčasne si uplatnil voči žalovanému náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

18. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že predmetná úverová zmluva uzavretá medzi stranami neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. Poukázal pritom na bod 1.1. úverovej zmluvy, ktorej plnenie bolo predmetom žaloby, v zmysle bodu 1.1 zmluvy o pôžičke banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve, v obchodných podmienkach pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „OP“), a všeobecných obchodných podmienkach Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „VOP“), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Z uvedeného teda vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (VOP a OP), a teda niektoré náležitosti, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú v OP a VOP. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy v bode 1.2. Z uvedeného teda vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu o tom banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Bod 2.5.3. OP popisuje anuitné splácanie. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické) plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku. Pokiaľ by mal samotný text zmluvy obsahovať podrobný rozpis splátok istiny a úrokov za celé obdobie splatnosti úverov, znamenalo by to neúmerné rozšírenie rozsahu zmluvy, čo by neprispelo k jednoduchosti, zrozumiteľnosti a prehľadnosti zmluvnej dokumentácie. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady je zrejma už v čase uzatvorenia zmluvy,

keďže sú obsahom samotného textu zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a tým aj súčasťou zmluvy. Prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Odvolateľ mal za to, že zmyslom a účelom právnej úpravy spotrebiteľských úverov je informovanosť spotrebiteľa zakladajúca sa na jednoznačnom vymedzení rozsahu svojho záväzku. Tento cieľ je naplnený aj bez toho, aby bol spotrebiteľ informovaný v číselnom vyjadrení o tom, čo sa zo splátky započítava na istiny, úrok, úrok z omeškania a poplatky, pokiaľ z ostatných ustanovení zmluvy môže byť rozsah záväzku priemernému spotrebiteľovi zrejmé.

19. Samotná dôvodová správa k zákonu o spotrebiteľských úveroch k jeho ust. § 9 ods. 2 písm. k/ uvádza, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti zo zmluvy. Zo zmluvy je zrozumiteľne jasné, že výška splátky pozostáva z prípadného poplatku za poistenie, úroku, percentuálnej sadzby ročne, je pochopiteľné, že zvyšok tvorí istina. Uvedené mohol žalobca poskytnúť žalovanému aj v takom vyjadrení, aby niektoré z týchto údajov neboli uvedené v percentuálnom vyjadrení, avšak kedykoľvek bol ochotný poskytnúť ich v písomnej forme na základe žiadosti žalovaného a bezplatne. Žalovaný však takúto žiadosť žalobcovi neadresoval. Namiesto toho si svoj záväzok z úverovej zmluvy nesplnil, hoci vedel akú finančnú sumu mu banka poskytla. Žalovaný v konaní nespochybnil poskytnutie úveru. Sám dobrovoľne vstúpil do zmluvného vzťahu so žalobcom a podpísal zmluvu, z ktorej nepochybne a zrozumiteľne vyplývalo, čo má žalobcovi vrátiť (celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť), kedy má tak urobiť (splatnosť splátky), v akej výške (splatnosť mesačnej splátky) a ako dlho má tak robiť (splatnosť úveru). Spotrebiteľ bol zrozumiteľne informovaný o svojich povinnostiach v bode 1.2. zmluvy.

20. Odvolateľ ďalej poukázal aj na stanovisko Odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 s aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej zverejnená na internetovej stránke NBS. NBS v tomto stanovisku uvádza, že vo svetle rozsudku vo veci C-42/15 nemožno podľa Smernice 2008/48 v rámci náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúcej sa údajov o výške, počte a termíne splátok osobitne ku každej položke - istine, úroku, poplatkom k zmluve v spotrebiteľskom úvere žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavky na rozpis splátok po častiach (istina - úrok - poplatky). Úprava zákona o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 písm. l/ neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom osobitne), ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Ani samotná dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu zákona o spotrebiteľských úveroch nenaznačuje, že by zákonodarca mal uvedeným ustanovením v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v Smernici 2008/48. Správnosti argumentácie žalobcu nasvedčujú aj rozhodnutia viacerých odvolacích súdov (napr. uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. 12Co/149/2016-60 zo dňa 15.02.2017, č.k. 17Co/17/2017-63 z 27.07.2017, 9Co/87/2016-75 zo dňa 02.05.2017, či uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/68/2017-46 zo dňa 28.02.2017, č.k. 6Co/84/2017-57 zo dňa 28.03.2017, 6Co/310/2017-109 zo dňa 14.09.2017).

21. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

22. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) toto rozhodnutie v zamietajúcom výroku (t.j. v jeho vete druhej) a v závislom výroku o trovách konania (t.j. vo vete tretej) v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

23. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

24. Krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

25. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

26. Pokiaľ ide o námietky žalobcu ohľadom nesprávneho výkladu § 9 ods. 1 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. (správne malo byť uvedené § 9 ods. 1 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 11.05.2015, ktoré okresný súd aplikoval pri rozhodovaní tejto veci - poznámka odvolacieho súdu), k tomu krajský súd upriamuje pozornosť na ustálenú judikatúru slovenských súdov, ktoré v množstve spotrebiteľských sporov konštatovali potrebu presného štruktúrovania splátok úveru na istinu, úroky a poplatky, a to v záujme prehľadnosti, ako aj s cieľom chrániť práva spotrebiteľa byť informovaný o všetkých povinnostiach vyplývajúcich zo zmluvy, tak ako ich uviedol súd prvej inštancie v bode 23. svojho rozhodnutia.

27. Spotrebiteľská zmluva tak musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Logickým a teleologickým výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy možno dospieť k jednoznačnému záveru, že zo zmluvy musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov, pokiaľ tieto nemajú byť splatené jednorazovo. Z uzatvorenej zmluvy síce vyplýva výška jednotlivých splátok (výška anuitnej splátky), nie je ale zrejmé, zistiť jej jednotlivé zložky. Výška jednotlivých zložiek mesačných splátok dohodnutých v úverovej zmluve nevyplýva ani zo všeobecných podmienok a priemerný spotrebiteľ si uvedenú výšku nemá možnosť ani vypočítať. Spotrebiteľ teda v čase uzatvárania úverovej zmluvy, ani v priebehu trvania zmluvného vzťahu, nemal vedomosť o tom, z akých položiek, v akej výške pozostáva navýšenie úveru a hoci mal určenú povinnosť plniť splátku v dohodnutej výške, nemal možnosť oboznámiť sa pred uzavretím zmluvy, ako bude táto splátka rozčlenená, pokiaľ ide o splácanie istiny úveru, ako aj úrokov z úveru a ďalších poplatkov. Z dokazovania vykonaného okresným súdom nepochybne vyplynulo, že úverová zmluva obsahuje iba uvedenie celkovej výšky anuitnej splátky 41,72 Eur, z ktorej však nie je možné zistiť, aká je výška splátok istiny, v akom rozsahu je v splátke zahrnutý úrok a v akom rozsahu sú v tejto splátke zahrnuté poplatky.

28. Na tomto mieste odvolací súd uvádza, že pokiaľ niektoré náležitosti zmluvy o úvere, predkladané zákonom č. 129/2010 Z. z. boli upravené v zmluvných podmienkach, nepodpísaných zmluvnými stranami, takáto dohoda v podstatných náležitostiach úverovej zmluvy nespĺňa podmienku písomnej formy. Správnym je preto záver okresného súdu, že akýkoľvek odkaz na všeobecné obchodné podmienky/obchodné podmienky nemohol súd akceptovať, pretože tieto neboli podpísané zmluvnými stranami (§ 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch).

29. Pokiaľ odvolateľ na podporu svojej argumentácie upriamil pozornosť na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na argumentáciu súdu prvej inštancie prezentovanú v bodoch 15. až 23. napadnutého rozhodnutia. Uvedená argumentácia bola totiž opakovane prezentovaná v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline, ale i iných odvolacích súdov SR, ktorú skutočnosť zdôraznil okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia.

30. Reakciou na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej je práve novela zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá sa však bude vzťahovať na právne vzťahy, ktoré vzniknú po nadobudnutí jej účinnosti (01.05.2018). Na uvedenom závere krajského súdu preto nič nemení ani reakcia odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.04.2017. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou totiž vznikol dňa 11.05.2015 a preto sa spravuje právnou úpravou účinnou k uvedenému dňu.

31. Vzhľadom na zistenie, že úverová zmluva neobsahuje rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzavretia zmluvy, okresný súd dospel k správne záveru, že takýto úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade nie je možné prihladiť na ustanovenia všeobecných obchodných

podmienok, nakoľko tieto sa na základe slobodne prejavenej vôle účastníkov nestali súčasťou ich zmluvného vzťahu. Nadväzne je plne dôvodný záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti, ktorý zohľadnil reálne čerpanie úveru a následné splátky realizované žalovaným.

32. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu o čiastočnom zamietnutí žaloby (t.j. v druhej vete výroku) ako vecne správny potvrdil.

33. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (tretia veta výroku), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

34. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu.

36. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

37. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).